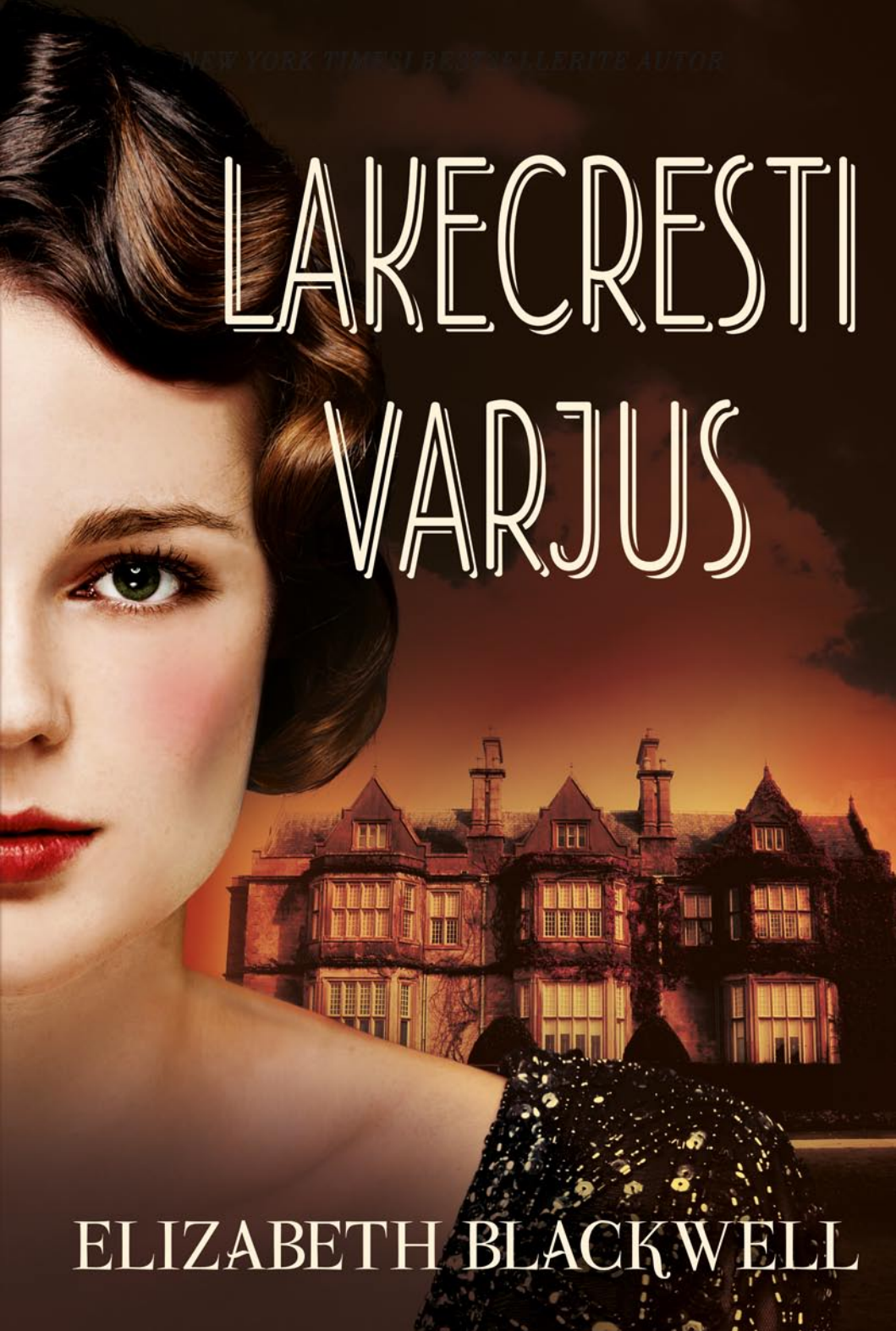

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAKECRESTI VARJUS

ELIZABETH BLACKWELL

Originaali tiitel:
Elizabeth Blackwell
In The Shadow of Lakecrest
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelased, ühendused, kohad, sündmused ja juhtumised on autori kujutlusvõime vili või leidnud kasutust väljamõeldud situatsioonides.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Christian Fuenfhausen Design.

Text copyright © 2017 by Elizabeth Blackwell. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency. All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B03375720
ISBN 978-9949-82-570-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Sellele teisele Elizabeth Blackwellile

Eessõna

1937

Eelmisel ööl nägin unes, et Lakecrest põles. Ma vaatasin seda tuimalt pealt, kui leegid nilpsasid brokaatkardinaid ja puit-paneele ning tuhk langes mu keelele ja näole. Aknaklaasid purunesid ägedas kuumuses ning tornid, seinad ja maalid varisesid mu ümber. Lakecrest suri ja ma olin rahul, vaadates seda põlemas.

Ärkasin kummalise ebakindlusega, mis tekib, kui unenägu tundub olevat sama tõeline kui mälestus. Nägin voodist tuttavaid kujusid: seinast vastas olevat kirjutuslauda, vannitoa kaarust. Polnud suitsulõhna ega ühtki häält peale mu abikaasa Matthew' müriseva norskamise. Kuid ma teadsin, et ei suuda uuesti uinuda, kui maja ohutuses ei veendu.

Lipsasin linade vahelt välja, läksin koridori ja piilusin trepist alla. Kuulsin vaid tavapäraseid kriginaid ja oigeid. Aastaid tagasi hirmutasid need hääled mind. See oli enne, kui mulle sai selgeks, mida kummitustega koos elamine tegelikult tähendab.

Kas see unenägu oli väljendanud alateadlikku soovi? Ma arvasin, et Lakecrest ja mina oleme rahu sõlminud, et mu tunded on ajaga tuhmunud. Võib-olla vihkasin ma seda kohta siiski siiani – rohkem, kui olin valmis tunnistama.

Ma läksin aeglaselt mööda koridori edasi, vältides kõige kriuksumaid põrandalaudu. Piilusin Stella tupp, mida pöörleva

baleriiniga öölamp hämaralt valgustas. Mu tütar nägi merevaigu-karva valguses välja nagu ingel, põsed roosad ja kuldsed juuksed padjal. Ma hiilisin lähemale, suutmata vastu panna kiusatusele ta sametist nahka suudelda. Alles siis, kui olin ta juurde jõudnud, taipasin, et ta käsi oli kaitsvalt ta kõrval kõssitava kuju ümber. Robbie.

Ma olin korduvalt öelnud: poisid ei jaga tuba oma õdedega. Kuid Robbie kartis pimedust ja oli alati lohutuse leidmiseks Stella poole pöördunud. Stella oli tema kaitsja. Eelmisel pärastlõunal olin neid rannas itsitamas ja sosistamas kuulnud. Kui küsisin, millest nad räägivad, siis keeldusid nad seda mulle ütlemast.

Neil olid juba oma saladused.

Kui ma oleksin Robbie sülle võtnud ja tagasi tema tuppa viinud, siis oleks ta üles ärganud ja karjuma hakanud. Kogu maja oleks kära täis olnud. *Mis selles siis halba on?* kujutlesin oma sõbranna Evat ütlemas. *Nad on ju nii armsad!*

Ma vaatasin oma magavaid lapsi ning mulle meenusid Jasper ja Cecily, Matthew ja Marjorie. Nõrkus, mida oli Lemontide peres põlvest-põlve edasi antud, muster, mille kavatsesin lõhkuda. Ma olin oma laste nimel ohverdanud kõik. Teinud kohutavaid asju, et neid kaitsta. Kui Lakecrest vallutas mu unenäod, siis võib-olla sellepärast, et ma polnud siiani rahu sõlminud kõigega, mida olin siin korda saatnud.

Ma ei usu vaimudesse – enam mitte. Kuid olen näinud, kuidas maja võib painata selle enda minevik. Ma vaatasin Robbiet ja Stelat, nende täiuslikke kauneid nägusid, ja arutlesin, kuidas saaksin neid väljaspool ohtu hoida. Kuidas saaksin Lakecresti varjust põgeneda.

Kas on võimalik, et painajaks on hoopis tulevik?

Esimene peatükk

Ma poleks kunagi tohtinud Matthew Lemontiga kohtuda. Ma olin teda laevatekil näinud, jalad toolil välja sirutatud, võimatult kena nägu pingsalt raamatusse vahtimas. Olin märganud ta ärritust, kui üks pealetükkiv ja ülepakutud välimusega lehtsaba üritas temaga vestlust alustada. Olin arvanud, et need paar päeva merel on mu viimaseks parimaks võimaluseks kohtuda sellise mehega, kellega ema tahtis, et abiellun: heal järjel ja hästi kasvatatud, värv stabiilsesse tulevikku. Kuid Matthew näis minu haarest väljas olevat. Temasugune mees – ilmselgelt jõukas, kes eelistas üksindust – ei oleks end iial minusuguse tüdrukuga sidunud. Seda kuni 18. juulini 1928. aastal, mis on mulle sama selgelt mällu sööbinud nagu mu oma sünnipäev.

Seistes üksi aurik Franconia reelingu ääres, nägin ma silmanurgast teda lähenemas. Ma oleksin võinud temast mitte välja teha, lasta tal mööduda. Toona ei teadnud ma Lemontidest ega Lakecrestist midagi. Ma ei teadnud mitte midagi kurikuulsast Labürindist ega selle saladustest. Kui oleksingi teadnud, siis kahtlen, kas oleksin suutnud kiusatusele vastu panna. Ma kummardasin veidi liiga kaugele, vaadates pingsalt silmapiirile, ja andsin Matthew'le võimaluse läheneda.

Ta haaras sellest kinni. Ja kõik muutus.

„Pidage!“

Imelik mõelda, et see oli esimene sõna, mille mu tulevane abi-

kaasa mulle ütles, nagu oleks ta tahtnud mind hoiatada selle eest, mis tulemas oli. Kuid tol säraval suvepäeval luksuslaeva ülemisel tekil kuuletus mu keha lihtsalt käsule. Mu käed hoidsid kõvasti lakitud puureelingust kinni ja ma tardusin, üks jalg alumisel pulgal. Ma pöörasin pead ja nägin, kuidas ta paar sammu minu poole jooksis, seejärel nii ootamatult peatus, et ta keha vappus. Tuul sasis tumeblonde lokke ta laubal ja ma haarasin oma kübarast, kuna see ähvardas vette lennata.

„Andestage,“ ütles ta rabeledal ametlikul toonil, mis reetis, et ta oli käinud parimates koolides ja debütantide pidudel. „Ma arvasin, et...“

„Mida?“

„Ma arvasin, et kavatsete hüpata.“

Ma astusin reelingust eemale, lüües pilgu maha ja tõstes selle siis häbelikult uuesti, teadmata, kas naerda või kahetsev näida.

„Ma nägin vees midagi,“ sõnasin. „Ma tean, et oleme delfiinide jaoks liiga kaugel põhjas, aga oleksin võinud vanduda, et just see ta oli.“

Paus, mil ta arutles, kas mind uskuda.

„Te vist arvate, et olen väga rumal,“ laususin.

„Ei, ei. Hoopis mina peaksin vabandama. Ma poleks tohtinud teid häirida.“

Kui kummaline, mõtlesin põgusalt, et ta nägi noort naist vaadet imetlemas ja kartis kohe ta elu pärast. Meie ees laius Atlandi ookean, näiliselt lõputu ja ülimalt rahulik. Kes küll keset selget sinist vett surma näeb?

„Ilmselt kummardusin ma liiga kaugele,“ ütlesin. „Nii et võib-olla päästsite mu elu.“

Mees naeris, see oli siirast heameelest, mis näis teda ennastki üllatavat. Ta õlad vabanesisid pingest ja jalad samuti, võttes karme tegutsemisvalmiduse asemel sisse tavalise seisuhoiaku.

„Kes võib öelda, et te delfiini ei näinud?“ sõnas ta. „Ma isegi loodan, et nägite.“

„Mina samuti, härra...“

Ma vaatasin, kuidas ta näole tekkis segaduses, siis lõbustatud ilme. Teeskklus, et ma ei tea ta nime, oli õigeks taktikaks osutunud; ta tundis mu teadmatuse üle rõõmu.

„Olgu siis,“ ütlesin ma kindlalt. „Ma võin teid härra X-ks kutsuma. Minu salapäraseks isehakanud päästjaks.“

„Ja teie olete?“

„Hmm. Küllap ma olen siis preili Z.“

„Meeldiv tutvuda!“ Ta noogutas ja toetas küünarnuki reelingule. „Kas naudite seda reisi?“

„Oo jaa,“ vastasin. „Teel Inglismaale olin ma liiga närvis, et kõike märgata. See oli mu esimene ookeaniületamine, kas mõistate, ja ma muretsesin merehaiguse, jäämägede ja tekkide vahel ära eksimise pärast.“

Ta naeratas hapult, samal ajal kui ma lobisemist jätkasin, andes oma parima, et kõlada lõbusalt ja muretult. Tüdrukuna, kellel pole muresid.

„Laske käia ja naerge, aga ma polnud kunagi varem Ohio osariigistki lahkunud, rääkimata Ühendriikidest, nii et te ei tohiks seda naljakaks pidada. Võin uhkelt öelda, et olen need hirmud seljatanud ja romantilisse laevaellu sukeldunud. See on üsna unenäolik, kas te ei arva?“

„Ma kadestan teie innukust.“ Matthew ohkas, ta pilk libises veele.

Ütlemine, et ta oli nägus, poleks päriselt ta välimust kirjeldanud. Temas oli olemas kõik, mida ühelt kena välimusega mehelt oodata: kitsas sirge nina, kõrged põsesarnad ja tugev lõug, sitked õlad ja käed. Kuid temas polnud jälgegi sellest reipusest ja tormakast enesekindlusest, mis tavaliselt füüsilise täiuslikkusega

kaasneb. Ta huulenurgad olid veidi allapoole veetud ja ta tumesinised silmad näisid rahutult otsivat kinnitust, mida ei tulnud. Ta vaoshoitus ei heidutanud mind. Matthew pakkus väljakutset ning iga naeratus, mis mul õnnestus temalt välja meelitada, tundus võit olevat.

„Kas olete teel koju?“ küsisin ma, üritades teda tagasi vestlusesse tõmmata.

„Jah.“

„Las ma arvan. New York?“

„Ei, Chicago.“

„Tõesti? Mu nõbu kolis sinna umbes aasta tagasi ja ma olen väga tahtnud teda külastada. Sellest linnast kuuleb nii palju lugusid.“

„Seda tasub vaatama tulla, nii et teaksite, milliseid lugusid uskuda,“ vastas ta teatud tõrjuva uhkusega. „Pealegi poleks reis Chicagosse teile nüüd enam midagi erilist – pärast seda, kui olete Euroopas käinud. Mis teid kodust nii kaugele tõi?“

„Mu töö. Olen viimased kolm nädalat Briti saartel kirjanduslikke paiku külastanud ja kahele noorele daamile luulet õpetanud, et nad saaksid pidudel oma isa sõpradele muljet avaldada.“

Ta vaatas hindavalt mu valget puuvillast kleiti ja rihmikuid. „Te näite guvernandi jaoks liiga noor ja rõõmsameelne olete. Minu omad olid alati vanamoodsad draakonid, kes pidevalt kulmu kortsutasid.“

„Oh, mind palgati vaid suviseks saatjaks. Aga isegi päris guvernandid lõikavad nüüd oma juuksed lühikesse soengusse.“

„Šokeeriv! Järgmiseks hakkate tšarlstoni tantsima.“

Ma naersin. „Tšarlstoni! Ma saan vaevu fokstrotiga hakkama.“

„Kindlasti saate tantsupõrandal paremini hakkama kui mina. Garden Lounge'is on praegu üks nendest teepidudest – kas teeme ühe ringi?“

Loomulikult tahtsin ma jaatavalt vastata. Ent kui ta oli selline mees, kes sai alati seda, mida tahtis, siis vahest pakkus talle huvi hoopis tüdruk, kes nii lihtsalt kätte ei andnud?

„See on teist väga lahke, aga kardan, et pean tagasi minema,“ vastasin ma, vaadates piinlikkust tundes maha. „Tüdrukutel lõpeb viie minuti pärast sulgpallitund.“

„Aga õhtusöök?“ küsis ta. „Mulle meeldiks, kui teie seltskond mu lauaga ühineks.“

Kas ta ahvatles mind reegleid murdma? Või siis ei mõistnud ta päriselt meie vahel olevat sotsiaalset lõhet?

„Mul lubatakse esimese klassi tekil olla, kuni jään oma kohustuste piiridesse, kuid süüa saan ma ainult teise klassi restoranis,“ vastasin. „Täna pakumise eest, kuid ma ei saa seda vastu võtta.“

Ma pöörasin ära, enne kui oleksin jõudnud oma otsust kahetsema hakata. Võib-olla olin kõik valesti teinud. Tal polnud mingit põhjust mind üles otsida ega minul meie vestlusest enamata oodata. Kuid ma olin nautinud teesklemist, et olen keegi teine. Keegi, kellel pole kõhklusi ega kahetsusi.

Ma kuulsin selja tagant ta hüüdu: „Teie nimi! Ma ei tea teie nime!“

